

BRAQUE DU BOURBONNAIS

(Braque du Bourbonnais)

Kraj pochodzenia: Francja (Burbonia)

Data publikacji obowiązującego wzorca: 07.08.1998

Użytkowanie: wyżeł.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ kontynentalny.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Wyżeł z Burbonii był znany już w 1598 roku jako „pies wprawny w polowaniu na przepiórki” (Historia Naturalna ALDOVRANDI, Biblioteka Narodowa). Owcześni autorzy opisywali go jako przyjemnego towarzysza myśliwego, o swojskim i zdrowym wyglądzie, białą szatą z rozległymi jasnobrązowymi lub płowymi subtelnymi plamami i naturalnie krótkim ogonem. Hodowcy przez długi czas chcieli narzucić oryginalną „bladoliliową” szatę i naturalnie niewielki ogon. Tak ścisła selekcja nie mogła być narzucona rasie z ograniczoną pulą genową i podlegającej próbom pracy bez konsekwencji; próby te zakończyły się całkowitym rozczarowaniem hodowców: między 1963 a 1973 rokiem nie było można zarejestrować rasy we Francuskiej Księdze Rodowodowej. W 1970 roku, pod wpływem Michela Comte, zespół hodowców rozpoczął prace nad przetrwaniem wyżła z Burbonii. Obecnie, dzięki ostrożnej i efektywnej selekcji oraz zdobytym doświadczeniom, będzie możliwe uniknięcie podobnych błędów.

WYGLĄD OGÓLNY:

Średniej wielkości i proporcji wyżeł krótkowłosy, o muskulaturze dającej wyobrażenie o sile i mocy, z pewną dozą szlachetności; suki nieznacznie mniej krępe i bardziej eleganckie.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość ciała równa lub nieznacznie większa od wzrostu w kłębie.

Klatka piersiowa sięga połowy wysokości w kłębie.

Długość kufy równa lub nieznacznie krótsza od długości mózgowcaszki.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

W domu spokojny i czuły; w polu ostrożny, zrównoważony, kooperatywny i inteligentny, pracujący z pasją. Posiada nadzwyczajną łatwość adaptacji do różnorodnych zadań w najbardziej zmiennym terenie.

Jeśli to konieczne, zdalny do tropienia, lecz często sprawdza odwiatr nosząc głowę dość wysoko. Użyteczny i dokładny w wystawianiu zwierzyny.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Zaokrąglona w każdym kierunku, kości ciemieniowe i łuki jarzmowe dobrze rozwinięte; osie czaszki i kufy równoległe lub nieznacznie rozbiegające się ku przodowi.

Przełom czołowo-nosowy (stop): nieznacznie zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: widziany z profilu, wierzchołek czasem poza linią fafli; duży, z rozwartymi nozdrzami; kolor wierzchołka nosa harmonizuje w odcieniu z barwą szaty.

Kufa: ścięta w kształcie stożka, silna i szeroka przy podstawie, u suk trochę mniej szeroka. Grzbiet nosa prosty lub nieznacznie wypukły (rzymski nos).

Fafle: górna warga przykrywająca dolną, o niezbyt dużych zagięciach w kącikach warg.

Uzębienie: szczęki mocne, z kompletnym uzębieniem i zgryzem nożycowym; zgryz cęgowy tolerowany.

Oczy: duże, koloru orzechowego lub ciemnobursztynowego zgadzającego się z barwą szaty. Spojrzenie inteligentne, łagodne i wyraziste.

Uszy: osadzone na poziomie oczu lub nieznacznie ponad nimi, lekko owłosione; płaty ucha mogą rozszerzać się nieznacznie poniżej gardła w ich naturalnej pozycji, wiszące blisko policzków.

SZYJA:

Niezbyt długa, mimo mocnego umięśnienia o dobrej ruchomości; drobne podgardle jest tolerowane.

TUŁÓW:

Grzbiet: dobrze związany.

Kłęb: umięśniony i wyraźnie widoczny.

Lędźwie: poziome, krótkie, solidne, szerokie i umięśnione.

Zad: zaokrąglony, mocno umięśniony, lekko ścięty.

Klatka piersiowa: długa, głęboka i obszerna, dosięgająca lub przekraczająca nieznacznie poziom łokci; żebra dobrze wysklepione i zaokrąglające się w górnej części, boki płaskie i nieznacznie wypukłe.

Linia podbrzucha: nieznacznie podkasana; boki płaskie i lekko podniesione.

OGON:

Raczej nisko osadzony, naturalnie krótki o długości do 15 cm lub jego brak.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: proste, dobrze zbudowane i muskularne.

Barki: skośne, silne, długie, z masywną i widoczną muskulaturą.

Ramiona: dość długie, równoległe do pionowej osi ciała.

Łokcie: nie wygięte ani do zewnątrz, ani do wewnątrz.

Przedramiona: mocne, umięśnione, proste.

Nadgarstki: widziane z profilu nieznacznie pochyłe, elastyczne.

Stopy: palce zwarte i łukowate, pazury silne, opuszki jędrne.

Kończyny tylne: pionowe, o statycznym profilu, o mocnym kośćcu, z dobrze widoczną muskulaturą. Niewidoczna pionowa linia powinna przebiegać od punktu pośladków przez staw skokowy.

Uda: długie, umięśnione, dobrze ukątowne.

Podudzia: umięśnione, tej samej długości co uda, umieszczone w osi ciała.

Stawy kolanowe: dobrze ukątowne.

Stawy skokowe: szczupłe, szerokie w bocznej części, dobrze ukątowne.

Śródstopia: niemal pionowe.

Stopy: identyczne jak w kończynach przednich.

CHODY:

Kroki o średniej amplitudzie; w czasie pracy pies porusza się trwałym galopem, zachowując równowagę i płynność.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: niezbyt cienka.

Włos: cienki, krótki i gęsty, lekko szorstki, czasem lekko dłuższy na grzbiecie.

Umaszczenie:

- orzechowe z zauważalnym nakrapianiem, włos dokładnie wymieszany. Efekt ogólny może przypominać „kolor wina” lub „wyblakłą lilię”.

- płowe z zauważalnym nakrapianiem, dobrze wymieszanym. Efekt końcowy może przypominać odcień „kwiata brzoskwini”.

Kolorowe plamy na głowie, symetryczne lub nie, są tolerowane pod warunkiem, że nie dominują i że oboje oczu nie są plamiste w tym samym miejscu.

WZROST:

Wysokość w kłębie: psy: 51 - 57 cm
suki: 48 - 55 cm

Tolerancja \pm 1 cm jest możliwa, jeżeli proporcje są zachowane.

Waga: psy: 18 - 25 kg
suki: 16 - 22 kg

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

Wady w wyglądzie ogólnym:

- Zbyt ciężka lub lekka budowa.
- Zbyt smukły lub krępy.
- Tułów: położony zbyt nisko, zbyt krótki (kształt pionowego prostokąta).
- Widok ogólny szorstki lub elegancki.
- Głowa: zbyt mała, zbyt ciężka, długa lub wąska, boczne strony płaskie, linie skroniowo-twarzowe nieznacznie zbieżne.
- Przełom czołowo-nosowy (stop): zbyt mocno zaakcentowany.
- Nos: wierzchołek nosa czarny, częściowo cielisty, nozdrza nie dość rozwarte.
- Kufa: spiczasta lub wąska, zbyt mało masywna.
- Grzbiet nosa: zbyt długi lub krótki, wypukły (rzymski nos) lub wklęsły.
- Fale: zbyt zwisające, o zbyt dużym zagięciu w kącikach; podwinięte lub wywinięte wargi.
- Uzębienie: brak więcej niż dwóch przedtrzonowców lub więcej niż jednego zęba trzonowego po każdej stronie.
- Oczy: zbyt małe, wylupiaсте lub głęboko osadzone; jasne, migotka zbyt widoczna, ślady odbarwień na powiekach; o złośliwym, nieśmiałym lub zabiedzonym wyrazie.
- Uszy: długie, zbyt nisko osadzone, zbyt mocno owłosione.
- Szyja: smukła; zbyt wyraźne podgardle.
- Linia grzbietu: wznosząca się ku zadowi.
- Zad: płaski.
- Klatka piersiowa: wąska lub płytka, nie dość opuszczona.
- Żebra: płaskie.
- Boki: płytke lub zapadłe.
- Ogon: dłuższy niż 15 cm.
- Kończyny: smukłe, o lekkim kośćcu, beczkowate lub krowie.
- Łokcie: zbyt zwarte lub luźne.

- Uda: zbyt płaskie, za słabo umięśnione, kończące się wąskimi stawami skokowymi.
- Staw skokowy: prosty, krowiasty lub beczkowaty.
- Stopy: płaskie, długie, pochyle.
- Chody: niepoprawne, o ograniczonym zasięgu.
- Galop: kołyszący, wymuszony, ospały, bez werwy.
- Szata: włos długi, zbyt gruby, brak charakterystycznych, kształtnych portków.
- Umaszczenie: koloru czarnego; czarny płaszcz lub podpalanie na ciele (większe niż wielkości ludzkiej dłoni).

Wady dyskwalifikujące: mając na uwadze zredukowaną pulę genetyczną tej rasy, należy eliminować z hodowli nietypowe osobniki z poważnymi wadami dziedzicznymi.

- Całkowity brak typu.
- Głowa: zaznaczona zbieżność ku przodowi linii skroniowo-twarzowych.
- Nos: nadmierna depigmentacja wierzchołka nosa lub jego rozszczepienie, grzbiet nosa wyraźnie wypukły.
- Fagle: podwinięcie lub wywinięcie warg większe niż 2 cm.
- Oczy: entropium, ektropium, oczy zbyt jasne lub różnobarwne; nadmierna depigmentacja powiek.
- Obecność wilczych pazurów lub śladów ich usunięcia.
- Czarne znaczenia.
- Umaszczenie: kasztanowy (brązowy) lub płowy płaszcz lub duże znaczenia w tych kolorach na ciele, albinizm.
- Wzrost: poza granicami standardu.
- Zachowanie-temperament: nieśmiałość lub bojaźliwość; nadmierna nerwowość, nierównoważenie.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.